

TRAIAN POP TRAIAN

PUTERE ABSOLUTĂ

Roman(ț)e dintr-un jurnal discret

**EDITURA MARINEASA
Timișoara, 1999**

Fotografii: *Card Stacking*, 1998 Traian Pop (coperta I)
Autoportret, 1978 Traian Pop (coperta IV)

© Traian Pop Traian & Editura MARINEASA 1999

AICI

Motto : *Păpușile nu vor purta haine militare
și nu vor fi semănătoare unei persoane, ci
obișnuite și nici nu vor întrebuința vorbe
murdare sau atinse de guvern ori de vreo
persoană...*

(dintr-un *regulament de vicleim*¹)

1 - vicleim- jocul popular al păpușarilor, păpușa lumească la români

Încercare de punere la punct a unei neîmpliniri parțiale

invocarea
privirii captive ar fi
(cred?)
o pagubă în plus
pe umerii amiezii chiar
dacă
mărturisirea
tot mai bâlbăită a imboldului
de a sancționa
va smulge în cele din urmă o lacrimă
ochiului mirat al întrebării
ce-ți pârzolește pe ascuns umbra
adusă de spate
și totuși vioaie

Ludwigsburg, ianuarie 1994

Viață sportivă

pumnul aplicat cu precizie
între ochii obrăznicăturii de la parter ar fi putut-o
trimite într-o altfel de lume decât a visărilor cum
însă rezistența la cădere a doamnei în cauză se dovedi a
fi mai tare decât dorința
moralizatoare a celui ce i l-a aplicat nu avem
decât a ne consola cu fantoma beată a venerabilei bunicuțe
încercând ici colo puterea de convingere a cuvântului
șoptit strecurat printre oftături șuierat strigat românește
ungurește sârbește nemțește franzuzește amestecând
noianul se sentimente dorințe amintiri și închipuiri punându-le
foc doar
s-o îndura cineva să le stingă cu un deț de țuică
puturoasă - totul
este cât se poate de adevărat atât
la nivelul rătăcirii
vizuale cât și narative – nimeni
nu are deci dreptul de a o condamna după ce și-a pierdut tatăl
în război
casele și mama la naționalizare pământul și sora la
colectivizare
soțul la canal nepotul la frontieră și pensia
la revoluție - un deț
de țuică și nimic nu mai doare
toate-s cum sunt și le vre Cerul un deț
domn' antrenor pune-l colea
eu oi pune de-o poveste
adevătată

Ludwigsburg, septembrie 1997

Dragoste interzisă

la raportul de dimineață hop și el

tudecolo: urmează

-mă

îl urmezi

atinge

-mă

îl

ia laba

o

și tot așa până îl scapă săptămâna din palmă

te cam calcă pe bătăături suflă ceaiul în cana de aluminiu

e nepermis mușcă felia din pâinea crudă

incredibil molfăie marmelada cu gura plină de furnici

pe sprijinul meu să nu contezi inghite pieptul chiștocului

pe jumătate strivit

strivește-l de tot scuipă ferestra cu margarete a comandaturii

atacă

ori dispari

de n-ai ce apăra

că n-a fost în stare în stare să execute

manevra o știu și zambilele

„de ce să încerc

platoșa unei zile străine sunt

oricum departe de mine“

odată (era

de așteptat?)

s-a întâmplat să nu îi mai pese de nimic (febra

neatență ridicase halatul camerei de gardă dezgolind preț

Vila Francia

la atac ți-au spus în loc de rămas bun - mulți
au pierdut socoteala anilor de când
luna mai ia numele și înfățișarea acestui loc
deosebit de periculos unde își vor fi găsit sfârșitul o
sumedenie de lucruri

de nimeni revendicate - *la atac* îți spui
spălându-te pe ochi cu somnul
nesăbuitei adunări de vilegiaturiști - visul
unei schimbări îi va reda culoarea obrazilor? „eram
pare-se doi cum

nu mi-a fost dat să trăiesc” te sperie umbra ce îți seamănă leit
când scormonește prin tăcerea murdară „libertatea
mă înnebunea simțeam
cum se umflă între noi
spărgând în piept un vers ca un strigoi“ – *la atac*
strigi încercând să întorci adevărul oglinzii unde
recunoști pantofii pantalonii cămașa ciorapii
haina cravata toate ale tale toate de jar
sub dinții de jar ai reflectorului „nu-ți ajunge
degetul ars al fratelui meu geamăn“
„nu“
îți răspunde vocea cunoscută „nu cred ca el să poată exista
altundeva decât

în preajma acestui loc geometric al desfrâului
de a-i vedea pe alții cum te privesc prin proprii tăi ochelari
cum

se înființează picătură cu picătură în cercul tău de cunoștințe
în familia ta în casa ta în autoturismul tău în fotografiile cărțile
însemnările pe care le știai de mult dispărute în
ceea ce va fi rămas din corpul tău doar
doar îi va striga cineva cu numele tău trădarea
acestei îndeletniciri născută odată cu lumea - cui buono?”
ansisul

plătit de necunoscutul fără chip n-are cum să alunge

starea de stânjeneală a mulțimii de neputințe

zgribulite în vitrina indecisă a dimineții - în loc
de mulțam' le ceri să facă un pas doi în mâini pe asfaltul

proaspăt – „să-și lase

altfel spus amprentele“ constată umbra - „aduce
cu ascunsul icrelor“ cârtește fratele privind cum

echilibristica le costă

pe unele un cucui

pe altele o mână scrântită și dintr-o dată potopul: cimentul

viu refuză a mai elibera palmele (cam

asta a fost?) - armata

de salvări nu prididește cu intervențiile i-au sărit

în ajutor pompierii pompele funebre

taxiurile și aviația militară - ”de parcă

atât ar fi așteptat de la o întreagă viață” te trezești

trăncănind în timp ce prinzi a înainta în marea zbuciumată de

picioare pantofi

pantaloni suflecați poale ridicate de toate culorile

mărimile și formele toate cu fundul în sus care

mai de care ostenidu-se a-ți îmbrățișa genunchii

abdomenul pieptul „trebuie să fie o greșeală eu

nu știu să înot“ protestează

geamănul de la înălțimea tribunei încă nedemontate

cum mai ieri eliberatorul ascuns în tine pe care sporovăiala

recepționerei de la Vila Francia

la norocit cu motivația gestului negândit

nevăzut

neauzit

neîntâmpat

Cannes, mai 1997

La vie devant soi

Orele cele mai pline ale domnului fără nume sunt cele
de dimineață
dacă e să respectăm adevărul spuselor sale în germana
asprită de apropierea Balcanilor. Când
nu mâzgălește interminabil foi de hârtie spre
a le rupe apoi în bucățele mici colindă
încărcat de fotoaparate și stative orașul. Niciodată
n-a avut o părere prea bună despre sine - e
un mod de a se pune de acord cu lumea
care e rea și-l bârfește - cum că ar mânca de trei ori
pe zi usturoi ar bea
doi litri de vin negru pe seară și ar sta
cu ochii lipiți de fundul cucoanelor întinse pe nisip. Adevărul
gol gol nu-l știe nimeni. Nici
măcar câinele de pripas care udă urma alergătorului
ocazional de două ori pe zi
pe plajă. Acesta
e unul din monentele culminante ale existenței lui de proaspăt
vlegiaturist un
fel de a se afla de unul singur în mijlocul celorlalți între
un sân ceva mai răzvrătit și o burtă hidoasă amândouă
expuse întru aducerea aminte a semnului de
interdicție. Domnul
fără nume ășpunde unui salut abia întrezărit pe buzele altui
alergător – ar fi putut jura cu același zâmbet tâmp
furat civilului
din decembrie² când îl cotrobăia prin buzunare și îi cerceta
urmele de pământ de pe
palme și din gură - avea
o figură de intelectual va declara unei halbe de bere
mai târziu când toate își vor fi pierdut conturul asemenea
declarației

2 - decembrie 99' românesc, desigur

pe care nu l-au lăsat s-o semneze (era o întâie
revanșă a celor pe care-i crezuse alături în lupta lui de a
conferi eticului
un loc alături de estetic). E adevărat
domnul fără nume mănâncă
de câte ori se află în concediu usturoi - a citit
unde va că-i bun la toate și profită de anonimatul statutului de
străin - de fotografiat
fotografiază în continuare cu toată reacția pe care o stârnește
în sânul familiei
și cunoștințelor apropiate
asta nu ne dă însă dreptul
de a-i privi peste umeri a-i lua
cu alte cuvinte imaginea de la ochi - ce poate fi atât de
scandalos
în sânul răzvrătit ori umărul săltat
al celei ce neștiindu-se observată
nu-i va pretinde filmul sau cine știe ce alte daune - oricum
nu e de loc stabilit cum că domnul
fără nume ar fi apăsător într-adevăr
pe declanșator.

Cannes, mai 1997

Cinéaste, le job le plus horrible que je conaisse...

prietenul meu vine dintr-un film ce
nu s-a gândit niciodată să-și plătească datoriile - nici
n-a trebuit – l-au iertat și-i azi
printre cele mai bine văzute nu ca al meu ce le-a plătit și nu
vrea nimeni s-audă de asta

prietenul meu
și-a câștigat pâinea într-un film arestat de securitate (cine
va știi peste ani ce a fost acolo?) colaboratorul lui cel mai
important

a lucrat la canalul Dunăre-Marea
Neagră (cine
va crede peste ani că a scăpat
pur și simplu cu viață?) prietenului
meu din Deutsche Demokratische Republic i s-a turnat
un ditamai scenariu la STAZI - fără de care
n-ar fi auzit nimeni de el - și atăzi e dușmanul
cel mai înverșunat al cinematografului

groparul cinematografilei e un cineast îndrăcit
salvatorul
acesteia e un cineast plictisit
carnetul
de membru al asociației spectatorilor obținut
la cerere n-a apucat

să rezolve ceva din situația-mi încâlcită

a pune toate astea pe hârtie și a le îndemna să zboare
asemenea unui porumbel al păcii (încă
o imagine pe care noul echilibru de forțe a schimbat-o)
obligându-le

astfel să-ți fie părtașe să sufere alături de imaginația ta
bolnavă

alături de tine însuși alturi de noi alături de ei alături de
voi - *s'est merveilleux*

s'est magnifique - „la ce bună vorbăria“ apuci
a rosti înainte de a atinge mânerul proaspăt vopsit al ușii
de serviciu în spatele căreia n-ai cum știi că realitatea
văzută cu ochii administratorului beat criță a înscenat
un banchet aidoma celui de pe scenă - „toate bune și
frumoase“ vei striga în direcția personajului cu urechea

atent să nu-ți aterizeze tocmai ție în paharul cu șampanie

însângerat al confruntării
de idei

mușcată

restul

Cannes, mai 1997

Une formidable déclaration d'amour à la vie

Silviei în trecere...

ciudat dar tocmai celei ce se întinde
iată peste pantoful biciclistului cu țigara de foi
adormită-n colțul gurii (n-a observat-o?) siluetei deci
ezitânde al cărei chip și culoare se schimbă
în funcție de lungimea umbrei celui ce se încumetă a-i căuta
privirea și fără
de care nu ne-am putea imagina existența
acestui capăt de Lume adulat urât dorit revendicat (nu i-a
fost dat
oare unui vilegiaturist să îngroape aici cel mai neîmplinit
joc de lumini al timpului său?) ciudat dar tocmai
acestei doamne adorabile s-au găsit cu toții
a-i spune pe nume
de parcă s-ar adresa unui cățeluș sau pisici Silvia
deci e-n toate și-n tot
ce e sau se vrea aristocratic în toată această îmbulzeală al ei
e umărul
de soare al ei piciorul de aer
înfipt în dimineața mediteraneană al ei
gândul
nerostit al celui ce nu mai așteaptă nimic - „asta
ți se-ntâmplă ție mie mi-a trecut“ – pumnalul
ce mângâie sudoarea-mi înghețată e tot al ei cum vocea
tabagică răsuflarea grăbită (niciodată
n-am fi crezut-o în stare de o asemenea trădare?) „îți vine
și ție rândul
fii sigur dar până atunci îndreaptă-ți spinarea dacă tot
ai avut nesimțirea de a te ridica în picioare încearcă
măcar“ – aceleași

vorbe ca-n anii târșaiți odată cu ulcioarele din ce în ce mai
pline de apa soioasă a treptelor
fostei case cu fete din centrul burgului

unde va fi încercat întâia și ultima oară să-și împartă
bunurile (o strachină
de lut o gamelă găurită o legătură de chei - toate
lucrurile bune sunt trei? - lumina
ce-i va fi zăpăcit pe Van Gogh și Chagal rămâne pentru
altădată) „las-o baltă cu iscodtul
chipului de fosfor al nopții de unde
să aibe sânge în obraji ai milă de tine de voi de copii de părinți
și bun simț

în rest

are cine să le orânduiască

fii

fără

grijă“

Cannes, iunie 1997

Monsieur president

domnului președinte nu i-a fost dat să știe unde se află
ortodoxă rusă nici bulevardul
Alexanru al III-lea nu îl interesează așa cum niciodată
nu l-au interesat cu adevărat rușii ce să mai spunem
acum când comunismul s-a înecat (ca țiganul!?) la mal și
a aflat că nici măcar nu era cu adevărat rusesc de aici
i se trage probabil această apatie totală comunismul
din calea lui înainte de a-și fi ținut promisiunea așa
cum el însuși din calea noastră înainte de a apuca să ne
chestia cu existența consumată asemenea unei litre
monsieur president n-a mai citit atât
încât să facă pe el de la a 49-a ediție a festivalului - e drept
și nu știe cine a tras clopotele câștigătoarei
premiului pentru interpretare feminină la cea de-a cincizecea
ediție a mult râvnitului Le Palme D'or - întorcea
tocmai o frază de pe o parte pe alta când tovarășa
lui de poftă schimbă foaia
mutându-se pe una mai veselă - n-a apucat
a se-nveseli la rându-i deoarece ghinion
simți nevoia imperioasă de a răsturna o știre cu fundul
o chestie să n-aibe chiloți așa cum mai ieri
vrură netrebnicii ăia fără pic de sânge-n obraji

biserica
lumea
îi promisese ceva și a fugit
explice cum devine
de țuică la botul calului
n-a știut
în sus -pare-se
largi (ar fi
să ducă la groapă

ditamai proclamația în fundul gol noroc
cu nebunul festivalului de se găsi s-o caute de ouă) asta

n-ar face nici un rău nimănui așa cum monsieur

nu dăunează cu nimic mediului multicultural înconjurător chiar
dacă-l înjură

alături de toate cele chiar dacă nu-i pasă

și nu-l doare (ba îl doare?)

în cot

ce e mai trist e că el singur n-are cum să știe că-i bolând de-a

binelea

iar ceilalți ehei

a avut el grijă să-i sperie pe toți

până la ultimul

Cannes, mai 1997

Nasty, Zamfir, Escu

ia te uită
cum umblă prin vamă
cu roata în mână - așa
ceva n-am văzut de când cu unul de avea un kilogram
de heroină în cauciucuri va mărturisi o lampă fluturului
îndrăgostit de paloarea-i șovăielnică - optsprezece mii
de dolari și-un kil' de pălincă - păi
v-am spus: mă duc la nuntă la văr'meu și ce altceva
să-i fi adus

că doar casa n-a dat-o pe gratis - afacerea
avea să iasă la iveală juma' de oră mai târziu după ce poliția
de frontieră îl ajută să monteze roata de rezervă ce
neavând altceva mai bun de făcut se găsi să crape la rându-i
tocmai acolo găsindu-i

nepregătiți pe mai toți - mâna subtilizatoare a anonimului
drumeț e numai excepția menită a ștampila spusa - Nasty
nu știu să fi câștigat vreo partidă prin punctul
de trecere legală a frontierei dintre est și ceva mai spre est
cum nici

Zamfir n-am auzit să fi dat vreun concert de binefacere
pentru fetele de suflet ale șoferilor îmbătrâniți în așteptarea
aprobării de liberă trecere cât
despre venerabilul domn Escu nu cred să fi fost
necesar a-l aduce în discuție

dacă nu s-ar fi întâmplat ca tocmai dumnealui să fie posesorul
de netăgăduit al bucluçașei roți

Sinaia, august 1997

Katja

cu toată vârsta ei și toată sfiala
de a spune și face așa cum ar vrea (de ce atâta grabă
atâta lipsă de înțelegere că doar stă la îndemâna oricui să afle
și cum aparține clipei
vă place
sau nu părinții de azi
sunt părinții de ieri inginerii
de azi sunt inginerii de ieri doctorii economiștii agricultorii
politicienii de azi sunt doctorii economiștii politicienii
de ieri profeții de azi sunt
profeții de ieri profesorii de azi sunt deja profesorii de ieri cum
să înțeleagă copilul de azi
de ce i se cere s-asculte de legile zilei de ieri - ehei
de-ar trăi el tata-moșu')

cu toată deci această
sumă de îngrădiri de care încă nu reușește
arată nemaipomenit de bine (regizorul
pensionat înainte de vreme știe
el ce știe se vreme ce îi dă târcoale
cu atâta insistență - privirea
iscoditoare a unei amieze plictisite i-a surprins
tremurul nervos al stiloului transpirat zece
broboane de cerneală au mângălit cât
ai zice pește începutul de schiță sau ce-o fi fost - furată
însă de lectura romanului ușuratic
pare-se a nu fi observat incidentul cum
nici nepoțica pusă pe urlat)

ai zice
c-a crescut cu guvernantă și n-a atins
nici în glumă

un cartof sau morcov
necurățat ea care încă aleargă
de la plajă înaintea tuturor să pregătească

prânzul - acest protest

disimulat împotriva lipsei cele mai elementare
de foame și respect

Cannes, iunie 1997

Tschernobil

îți amintești cum am fugit în noaptea aceea de pomină
doisprezece
kilometri pe lângă tine nu
aveam să o repet decât cu frate-meu de data asta
însă mult mai lată sau (mă
rog ?) lungă - ai rămas supărat că nu te-am urcat
pe cadru
scârțâia și mi-era teamă să nu se frângă sub mine
dragu' tati tu pe acolo mergi
cu bicicleta ai
una ușoară și rezistentă sau te-ai lenevit de tot ar fi
bine să faci mișcare când
l-am văzut întâia oară pe Majestatea Sa Regele
era tânăr umbla fără gardă în pantaloni
de vânătoare și pulovăr - mi-a cerut să fac una
alta cum e la vânătoare m-a
întrebat de vorbă - nu ziceai de fel că-i el - toată
Lăpușna se minuna cum poate să vină un om
așa însemnat de la drezină la
cabană într-un automobil descoperit fără
gardă ori companie ce să-i trădeze rangul - voi
sunteți paza mea de mă vreți
în viață
de nu
e totuna a spus îmbiindu-mă să mușc din bucata de carne
tăiată cu mâna lui din misterul ce avea să mă alerge câțiva
ani în somn - ceea ce nu pot pricepe
e chestia asta cu noaptea (cum?)
de se duce cu zâmbetul pe buze
(ziua?) înainte de-a fi apucat să le orânduiască
pe toate

Timișoara, decembrie 1996

Aripa de plumb

tatăl meu s-a ascuns nu știu
dacă a făcut-o cu vreo intenție anume ori
numai așa în dorul lelii - să ne arate
cât de țaran ar fi fost dacă dorul de ducă
nu l-ar fi îndemnat să umble după avioane (să
le îmbete cu spirt și apoi să le mângâie reținând în palma-i
asudată

zbaterea numai de el bănuită a prafului stelar - în timpul
unui exercițiu tactic-aplicativ cu bombe
adevărate avea să mă ascundă în cabina cu podea
transparentă a trăgătorului

Dunărea
curgea deja peste gheața ce arestase porturi și spărgătoare
își luau

soldații catrafusele și fugeau din calea-i ce pustia totul era
jale ce mai ordinul

venise direct de sus - acum să vezi praf spuse suflecându-și
mânele cu toate cele numai cinci de grade peste zero - două
săptămâni au adunat sifonarii la gheață
era de un metru și jumătate de grosă - am făcut-o adăugă și
cam asta a fost)

I-am necăjit
tare mult cu vederile-mi liberale pletele absențele de la școală
iubirile

abandonurile trăite alături de mine
de parcă nu i-ar fi ajuns teoria
relativității sub care i-a fost dat să-și susțină mai toate
examele da la maturitate încoace

tânjeam după mirosu-i de mahoarcă de doi lei atunci
chiar când mă sălta pe genunchi
cum peste ani când și-a întrerupt concediul

(de odihnă?) pentru a veni cu o sticlă pe jumătate goală de

jinars

să mă certe să-mi spună că nu-i convine de loc

ce aleg din viață

cum și acum când revăd fără putunță de tăgadă șarpele

căzut din gura pruncului în oala cu lapte fierbinte

pumnul aplicat farfuriei cu mămăligă sângele

mâinii păroase suduiala scuiatul

în palmă și cositul

fânului bunicii pe care o tot mâna să se înscrie

la colectivă (pe astea de unde

le-ai mai scornit doamne iartă-mă băiatul mamei

ori ți s-au întâmplat toate)

să fie aripa asta de plumb tot

ce rămâne în urma dorului

plecat să ia o gură de aer curat

(ah nimurugul de gând ce nu-mi dă astâmpăr

cum se face că și-a găsit el taică-tău să se joace

de-a ascunselea acum

la bătrânețe și să se ascundă tocmai în tine)

Timișoara, august 1997

Metis et.Co

n-a înțeles și nici nu cred să-l fi interesat atunci
dacă ochii migdalați erau ai verii târzii sau ai toamnei
important
a fost că i-a simțit cuibărindu-i-se la piept
ca o pisică răsfățată ah
(trenul
regional nu avea să afle vreodată că domnul înalt solid
aproape gras
cu barbă ochelari și bilet de călătorie valabil a încuiat pe
dinăuntru ușa cabinei
de o persoană și-a vârât două degete în gură și a înșiruit
pe terasamentul căii ferate patruzeci și cinci de ani de noroc
și noroi lucrătorii
feroviari doar vor fi privit înciudați înșiruirea dezlânată și
incoerentă de vorbe străine) căldura
prinde bine răcelii insistente ca o ploaie de toamnă ce păcat
totuși de gândul irosit asemenea curajului
de a spune lucrurilor pe nume la
ce bun îi va lua apărarea gulerul ridicat al mantoului de ploaie ai
văzut doar cu ochii tăi în episodul de ieri al serialului cum
răul
învinge fără să-i pese cuiva
de asta

Ludwigsburg, septembrie 1997

Căinele prost

oricât de păguboasă întreprinderea
al cărui rezultat nu-l va fi așteptat nici el căinele prost (cum
ar spune un autohton) acceptarea
stării de lucruri nu conține în cele din urmă mai mult decât
a conținut dintotdeauna - mângâierea palmelor
în care scuipatul încă nu s-a uscat (așa
cum altădată coada lopeții a târnăcopului)
aplaudând la scenă deschisă
acoperind
șușotelile clipei beată de sinceritate
trufașă ?
(cârcotașă?)
încă amirosind a fân
asemenea privirii întoarse ce refuză dintr-o dată a te conține
de parcă nici n-ai fi fost (altminteri
nu-i așa ?
s-ar fi povestit)

Ludwigsburg, iulie 1996

De ziua directorului

fratelui meu Ioan

de ziua directorului s-au dus cu toții să îi cânte la
mulți ani să halească și bea pe gratis cum
însă doamnele se tot văitau de lipsa de carne
ce și-a zis el cel mai stagiari dintre toți stagiarii „mare-i
grădina Domnului că doar l-am văzut cu ochii mei și auzit
și înjurat că era cât pe ce
să-mi murdărească bunătate de costum las' că le-arăt eu” zis
și făcut „ce au dom'le eu n-am făcut decât să le arăt
cât de simplă-i chestia cu
oul lui Columb doar n-or fi vrut să zică cum că-i normal
să rabde foame cu porcu-n ogradă” povestea
cu asasinarea porcului cel păstrat pentru Crăciun a făcut
într-atât de repede înconjurul ministerului încât
domnul ministru adjunct în persoană a ținut
cu tot dinadinsul să-l cunoască pe năstrușnicul făptaș
n-a reușit însă deoarece acesta își luase tocmai
o zi de concediu fără plată mai
mult ca sigur se afla în acel moment în chiar biroul șefului
de post
pe care-l bătu măr (după cum aveau să afle cu toții ulterior)
contra unei amenzi
contravenționale de cinci sute de lei „nu că aș fi ținut
cu orice preț să ne ia apărarea când le-am suflat de sub nas
țiganilor
bunătea de chelneriță - putea măcar să se țină
de o parte cretinul” - calificativul
l-a mai costat cinci sute de lei - „de banii
ăștia puteam liniștit să-l mai bat odată” s-a mâniat
după spusele celor ce-i erau în preajmă când a deschis înștiințarea
spre a o citi cu voce răgușită asemenea soldaților
scrisorile primite de acasă

(după 15 ani) Timișoara, august 1996

Acasă ne aștepta o păruială

văzusem *La Dolce Vita* băusem întâia oară lichior
amaretto și ne-a fost rău dimineața
pe plaja de dincolo de *Radio Vacanța* am admirat bărbile și
pletele roșcate ale nordicilor îmbrăcați în *blue-jeans*
white-jeans red-jeans green-jeans și bleack-jeans
amestecul de culori ne-a îmbătat și mai tare
pe coasta dinspre *Portul Constanța* am ascultat
Povestrea Pulii Jumpin Jack flasch Child of the Moon
& I kann gett now Satisfaction eram
grozavi cumpărasem pe mai nimic
reiați Lee și tricouri cu *Make Love not Bombe* eram desculți
flămânzi pletoși dormeam în sala de așteptare

a gării centrale

aparțineam
lumii
chiar dacă acasă ne aștepta o păruială
zdravă

după 30 de ani, Cannes 1998

Masca de fier

a crezut de unul singur - a fi
împărtășit cuiva temerile însemna
prostie curată peste tot mișunau
dușmani ai patriei de litere - noțiunea
nu i-a fost și nu îi este clară asta
neîmpiedicându-l să vadă un delict
în tot ce ar fi prejudiciat integritatea unui
cântec bătrânesc unei vorbe de duh ori morală - o crede și azi
și azi bătrân fără minte - azi
când știe că oamenii se distrugeau fără de care
celelalte încetau a mai cuvânta - o
licărire de spaimă l-a încercat odată când modelul său
moral chinui îngrozitor literele unei șopârle
de doi bani (trebuia
să știe de frică?) despre versuri conspirative
articole de ziar cu litere și semne
ascunse la tipărit auzise de mult din copilăria-i trăită între
roaită colecția de cinsprezece lei și prunii de la doftana
a unei părți a lumii îndestulă multe din urechile flămânde ale
altei părți a aceleiași lumi guriștii
așa muncitori cum erau făcuseră de toate la viața lor ilegală
când se desfășurau la lumina zilei
vechile lor vorbe de ocară trebuie să fi intrat în buzunarul
agențiilor de păzit tâmpiți și totuși
ceva nu se potrivește
altminteri și-ar fi pierdut de mult echilibrul îi va mărturisi unei
de oaspetele pornit să apere acum și aici îndeletnicirile
aproape uitate

Ludwigsburg, aprilie 1992

Pisica neagră

s-au supărat crunt c-au trebuit să fure știrea
din străini soldatul
în termen a vrut să fie totul modest (așa a început așa
să rămână cât e în puterea noastră) ei
însă au un alt sentiment al unității la bine
sau rău și au știut întotdeauna că unul de-al lor rămâne al
lor pentru totdeauna indiferent
ce cred sau vor ceilalți asta
a spus-o el însuși pe vremea când încăleca bicicleta înarmat
cu mitraliera de fotografiat și pleca înjurând de mama focului
să caute pisica
neagră s-o ia la-ntrebări - numai
să nu mă trimiteți să le-o spun eu c-am băut una în plus acum
o lună și era să ne alegem cu câte un făcăleț
în cap
ar fi fost mai bine mama măsii - în cele din urmă
s-au adunat mai mulți morți decât vii - în mintea ei
de femeie părăsită de tot
a găsit putere să se împotrivescă dorinței soldatului sosit
în permisie să sune
la ofițerul de servicii să anunțe întâmplarea au
lansat un apel prin curieri însă
la sfârșit de săptămână pe cine să găsești - în final a fost
atât de modest că n-a avut
cine alunga ceața de cetină de pe colaci preotul ce-i fusese
sprijin în vremuri pârâte
și-l cunoștea bine pe soldatul rezervist fiind membrii ai
aceluiași partid
acum la putere și deputat de cartier era dat dispărut iar cel
arestat în poarta bisericii
de beat ce era a uitat să-i dea vinul uleiul
și nu mai știu ce
ei
au pus și de data asta umărul au împrăștiat

fără a mai sta pe gânduri sămânța de grâu deja încolțit ba unul
a împărțit cu muchia palmei câteva felii din colacul tăcerii gata
să explodeze

de vorbit

i-au vorbit cu toții în șoaptă de îmbătat

n-a vrut însă unul a se îmbăta în văzul lumii

s-au întâlnit

a doua zi și-au făcut-o atât de lată că era cât pe aici să sune

alarma

peste întreaga aviație militară

ceea ce ar fi constituit desigur un afront la adresa

memoriei cărpocite a pisicii negre

Ludwigsburg, ianuarie 1988

Tinerete fără bătrânețe

de la înec l-a salvat
întâia dată unul Năstase ce nu știa la rându-i să înoate a
cotrobăit cu brațele-i lungi ca niște macarale printre rădăcinile
împletite haotic în malul abrupt al Dunării l-a
apucat zdravăn de păr și l-a tras afară fratele
mic l-a palmuit zdravăn (ai vrut să ne păcălești dar nu ține)
toți au uitat întâmplarea toți
în afară de Năstase cel cu buza ruptă asta
se datorează curiozității ce l-a împins deasupra cutiei
cu carbid
a doua oară un puștan
necunoscut l-a scos pe jumătate mort cei de față crezuseră
că-s martorii unei înscenări abia
când au văzut câtă apă curge din el l-au crezut două
zile l-a durut capul și cam atât de salvat
de la înec a salvat el însuși culmea
fără a ști să înoate a sărit
pur și simplu în bazinul de la Geoagiu apa-i venea până la
gură a căutat
cu mâna-i și l-a ridicat la suprafață toată
lumea a aplaudat și nimeni n-a vrut să audă cum că el nu știe
să înoate s-a dat de băut au tras un chef de pomină
și l-a durut din nou capul
cu tot snopul de algocalmine și antinevralgice
de înțeles desigur dilema : de apă sau de vin
să se țină departe
ceea ce îi pare a fi deosebit de ciudat e că până acum
nu s-a gândit niciodată la aceste întâmplări
ca și cum
n-ar fi existat

Cannes, sfârșit de mai 1996

Victor

o singură dată s-a nimerit să văd și să cumpăr lalele
reușise tocmai a ne convinge cât de grozav e când ascuți
cu urechea lipită de șina de cale ferată a fost
să se întâmplă în chiar ziua în care mă hotărâsem a pași
neonului de deasupra asociației de prietenie
româno - sovietică Antoaneta obținu aprobările {tefan
îmi procurase de un frac Ildico o prăjină Anghel dăduse zvon
aveam să provocăm un happening de toată frumusețea toți
așteptau cu sufletul la gură
mirosul
buketului de lalele a fost atât de pătrunzător încât pânza
și-a pierdut simțirea pleoștindu-se pe caldarâmul umed nimic
rău nu s-a întâmplat însă iar lumea a respirat ușurată - nu-ți
ajung vorbele necoapte pe care le-ai lăsat să sufere
vocea atât de apropiată: care-când-cum
aș fi vrut să-l cercetez cum ieri alaltăieri și întotdeauna - prinde
orbu' scoate-i ochii am auzit
din nou – iar
de
data asta
chiar că n-am visat

Cannes, mai 1996

Timișoară, Timișoară

o sută cincizeci de mărci (germane desigur) nici un pfening
mai mult
că-i vechi și stricat și nu știu cât va costa reparația (bașca
plimbarea la Budapesta) sper
să înțelegi îl iau numai așa că te simt la strâmtoare
și-mi place riscul hai
bate palma - povestea asta în care un fotoreporter
profesionist cumpără de la un vânzător de ocazie un aparat de
fotografiat profesionist în perfectă stare de funcționare la
nici trei virgulă cinci la sută din
valoarea lui am văzut-o cu ochii mei prin gaura prost astupată
a steagului României
de după '89 - e trist că s-a întâmplat să fie tocmai în România și
tocmai în Timișoara că doar putea să se-ntâmple oriunde

întâmplarea bat-o norocul a fost ca Timișoara
să fie martora unei alte discuții cu romani trași pe sfoară și români
duși aiurea să-și caute liniștea și unguri și sârbi și croați și
cehi și nemți și evrei cu toții
conștienți de riscul scoaterii banilor din buzunar din portmoneu
sau din țară
ca să nu mai pomenim de posesiunea legalizată a valutei forte
pe care ochiul vigilent al grănicerului o va fi descoperit
în roata de rezervă a autocarului rablagit în
ochii înfricoșați ai șoferului în mina distrată a ghidului
grăbit să-și completeze raportul către mai marele vămii

oricum ar fi nedrept și mult sub situația și puterile noastre
să luăm toate astea drept bune adevărate și de neclintit
tocmai acum când totul e de schimbat
mai ceva decât timbrele banii hainele obiceiurile cuvintele
apartenența politică
administrativă geografică de sex religie morală și mai
ales

Timișoara, decembrie 1995

Mischung³

la concertul cu scorpions (oferit de stat oraș
și o grămadă de sponsori drept cadou
de ziua bundesrepublicii
deutschland) a băut o bere două trei era
cât pe aici să plece pe la jumătate crezând că-i gata
îmbulzeala din piața castelului nou era tot pe atât de mare
pe cât apatia nici
cei de pe scenă nu păreau a fi prea în formă de vină
e televizorul și-a spus ăștia toți stau ca la televizor
cu berile-n bot unu'
doi de urlă fluieră sau cântă cu ei refrenul a doua
zi dis de dimineață același
refren mișca buzele cerșetorului ce-și sorbea zgomotos berea
micului dejun
ehe de-ar ști el ce simțeau ai noștrii ca brazilii când-așteptau
până le sărea
apa-n cap să se ivească duba-cu băuturi răcoritoare
un ciudat
sentiment de siguranță îl detremina să-i mărturiească
și ei că-i e bine că totu-i ok
dacă reușesc să-i vad pe stonși și pe emerson lake &
palmer mai
vreo doi trei monștrii să nu zic c-am trecut prin viață
ca găscă prin apă ehe
ca pink floyd nu e nimeni și noi eram ceva mai tineri pe
tine nu te-au durut șalele picioarele ori spatele și
pe monstrul ăla de clapton trebuie să-l mai vad odată pe viu

Ludwigsburg, octombrie 1997

³ Amestec (germ.)

Expediție

vin sărbătorile de iarnă durerea-i
mai acută acum (lipsa
de sânge din obrazul anotimpului amendat
puteai să-o adulmecii
să-i măsoară temperatura
de culoare - s-o asmuți asemenea unui câine beat
împotriva ta însuși) vinul
e acru tovarășa
de viață îți plâge pe umăr i-e dor
de anii de altădată cu bețivănelile tale cu tot
cu frustrările alunecările escapadele anticeaușesciadele și
câte vor mai fi fost atunci
ai simțit cu adevărat că trăiești frica
ura durerea iubirea s-au îmbrățișat dintr-odată în tine
pe caldarâmul trotuarului ce făcuse deja în pantaloni sub pașii
colindătorilor mascați ce se vor fi repezit înspre pomul
de crăciun cine i-o fi trimis cine
să fi avut ceva de câștigat arătându-vă cât de tari și mari
sunteți

voi de vă jucați de-a prinsa cu ditamai vlăjgani ceaușescu
nu mai e să trăiască ceaușescu așa
îți venea a râde

trezirea
prematură în fața dimineții ce încă n-a apucat să se spele
pe dinți

nu va reuși să explice proveniența
numelui și a fotografiei din pașaportul pe care i-l întinzi de
parcă ar fi al tău așa a fost să fie
întotdeauna ai umblat în trupul și hainele altuia de ce
n-ai avea în sfârșit parte
de pașaportu-i

Ludwigsburg, decembrie 1997

Obsesia grupului portocaliu⁴

bani pentru nimic stă scris cu roșu de buze
pe vitrina tarom-ului⁵ peste imaginea domnului
portocaliu planșeta
biruitoare a dimineții echilibrează crâmpoie din tablouri
cu schiori fotbaliști și săritoare la înălțime – printre
platanii desfrunziți îl zăresc pe Ovidiu implorându-i pe cei de la
centrul de recoltare al sângelei
de la centrul militar în fine pe cei de la centrul de recoltare
a sticlelor și borcanelor - ceva
mai șters dar încă de recunoscut conturul
lui Zeno primul care a reușit
să ne sperie pe toți amestecând
rebeliunea neîntâmpată dar iminentă cu stropii de noroi ai
secunde de neînțeles
în balastiera gesticii răgușite - ieșit la raportul de dimineață un cuvânt
rătăcit ar fi rănit mai puțin imaginea de neatins a unei zile
altminteri suportabile

în loc de semnătură o pisică șezând un „opt“ mic
adică suprapus unui „S“ mare (cine
a spus asta când ai văzut-o la rându-ți din interior?) paloarea
frazei cu buzele întredeschise respirația
oprită a cărții abandonate cearceaful ud ah
în dimineața asta nu sunt în stare de minic mai acătării unde
sunt promisiunile primelor ore de curs chiulite unde
amiezile cu note la scris și oral unde
serile de cerneală însămânțate sub brazda zgâriată cu sânge
pe obrazul hârtiei de sugativă

Ludwigsburg, noiembrie 1996

⁴ Cea mai neîmplinită promisiune rock a Timișoarei

⁵ Nume împrumutat de cafeneaua de lângă fosta agenție a companiei de transporturi aeriene Tarom - Timișoara, frecventată mai ales de studenți și artiști

Măi femeie, măi muiere

lui Mono

dă-o-n sărăcie de treabă hai la crâșmă și-om bea
ceva - dă-te-n lături măi bărbate ne-om îmbăta
și ne-om bate și-a
râde lumea de noi - refrenul
acesta mi l-a dictat luna înjumătățită de epuizare
călărise deja trei dealuri și mai toată pădurea normal
ar fi fost să-și stingă focul în apa lacului de acumulare dar ea
nu și nu că-i musai să bea una mică cu noi a băut-o
pe nerăsuflăte și s-a dus
cu muzichia ei cu tot învârtindu-se
asemenea durerii de cap ce nu întârzie să ia locul femeii
cu fesele dezvelite - am să umblu
uite așa până or râde toți de mine și de talentul meu
de-nchinătoare de ode mai marelui nopții - ia-le de urechi
îi răspundea ziua du-le
la crâșmă mai mult
ca sigur c-a vrea unul să le aibe - că
doar nu mi-am pierdut de tot mințile se-alinta femeia sunt
parte din mine și tot n-am copii - să-ți fie
atunci de bine i-ar fi răspuns
restul de lună întors din drum să-și caute chibriturile ia-le
pe ale mele m-am ofeit
fără vreun motiv anume
și
cam asta a fost

Ludwigsburg, iulie 1996

Manglea

se spune că în decembrie domnul profesor de limbă
de lemn umbla îmbrăcat în ițari și cămașă - cum
și cât de persecutat fusese explica tuturor (o doamnă
din fosta elită îi ținea pantalonii explicând lumii întregi cât
de greu le-a fost funcționarilor înalți ai partidului unic pe
vremea împușcatului) -ăla de-i ziceam cu toții

Ceașcă și-a bătut joc

de tot ce avea mai scump și sfânt neamul nostru el
și numai el singur n-o să vă vină a crede - despre
felul în care domnul manglea îi arestase vorbele muzica
păpușile actorii și spectatorii
l-am întrebat eu însămi (sperând

să mai fi rămas ceva ascuns?) : da' de unde

domnu' sânt gata să vă ofer spre compensație o înregistrare
privată cu Doamna Ceașcă o sticlă de whisky sau altceva

memoria

am șters-o de mult că era păcat să zacă

neântrebuițată - acuma

că tot v-ați vărsat fierea și oful luați-mă
de braț și haideți să zburăm
un pic printre stele că doar oameni
suntem și pe deasupra
creștini

Ludwigsburg, decembrie 1993

Petrecerea

grănicerul român se uită la mine cruciș
grănicerul ungar se uită la mine cruciș
grănicerul austriac se uită la mine cruciș
grănicerul neamț se uită la mine

c
r
u
c
i
ș

uf ce mai încrucișare
de priviri

memorie
ah
tu ești durerea mea de cap

(ție cum ți-a fost tată când ai murit
întâia oară ?)

Cannes, iunie 1998

De-a binelea

e adevărat

ei vin (de data asta)
cu lămpașele
și străzile vor fi iluminate feeric
fără a mai fi necesar vreun împrumut din străinătate
se va rezolva astfel și mult discutata problemă a golfului
persic din care nu mai curge un strop de petrol va curge
ce-i drept un pic de transpirație pe spinările vajnicilor
purtători (de data asta) de lămpașe cum tot un soi
de transpirație va răcori spinările netrebnicilor
(de data asta) de studenți
(golanidestabilizatorivânzătorivânduți
etâcâșâmâdâ) nici unul
nu va rămâne examinat de el tovarășul (de data asta) cu
lămpașul singurul în măsură să aprecieze
cum se cuvine producția
de intelectuali pe metru pătrat nu
vă faceți așadar nici o grijă tovarăși
ei vin

și
de
data
asta

eu scriu (de data asta) de la distanță protectoare
sunt (cu alte cuvinte)
mort
de-a binelea

Nellingen, iulie 1990

Card Stacking

că memoria a început deja să-i joace feste o știa
de mai bine de un an cum
însă că va încerca să deschidă ușa apartamentului situat
cu un etaj mai jos - și încă de câteva ori pe zi - asta
n-a crezut-o n-o
crede nici acum neînțelegând ce vrea
a spune privirea mirată a interlocutorului
a cărui limbă nu o pricepe
cum nici aluzia de loc prietenoasă a câinelui acestuia știuse
că accesul lor în hotel e permis numai în lesă cum
să i-o spună ăstăia ce nu înțelege nici de glumă nici
românește nemțește
ori franțuzește ceva
se petrece aici de vină o fi luna plină ori războiul
din bosnia gândește și o rupe la sănătoasa - e
oaspetele nostru pentru a treia oară va declara recepționera
ofițerului de ordine ce-l va fi confundat cu un altul
venit în vacanță să se căpătuiască - nici vorbă domnul
aduce cu el și încă destul stau
mărturie notele de plată va spune cu mâna pe inimă tânăra
invidiindu-l parcă pentru lipsa lui de memorie

Cannes, iunie 1996

Suntem liberi

asta de întâmpla a doua zi după ce Ion Monoran îi luă lui
Nichita Stănescu sticla de votcă s-o ducă la Belu

la Bacovia

Rolf Bosert coborâse tocmai pe paratrăznetul Casei
Scriitorilor Virigil Mazilescu mușca din poemul sacoșei
cu legume Matei Vișniec împărțea povești cu orbi Florin
Iaru învăța un cântec să treacă strada
ce ne-am face noi scriitorii de
limbă română fără ei scriitorii de limbă germană se întreba

Mariana

Marin
Eugen Jebeleanu sosea
însoțit de aceleași două cadâne și toată lumea

știa că-i vremea

să-i facem o vizită lui Eugen Suciu
ploua amarnic și doi
mai nebuni ne lungeam în torentul de pe Victoriei
suntem liberi

suntem liberi

suntem liberi scandam – ah da

sunteți liberi părea a spune

prinzând a clipi ochiul semaforului
trecut
în rezervă
dar cu o memorie
demnă de invidiat

după 15 ani, Cannes iunie 1998

Putere absolută

în ziua aceea nu îngăimă nici un cuvânt
marea rupea fâșii zdravene din plaja prădată în grabă
de ultimii îndrăgostiți

ocolire
pericol de inundație
trecerea oprită asta e tot
ce-și amintea
și zâmbetul strâmb ce se încăpățâna a-l însoții
cum în mai toate
intreprinderile

sunt obosit sunt obosit sunt obosit
repetă prostul satului dirijând șuvoaiele de apă altminteri
cine și-ar mai permite luxul de a fi normal

cărțile sunt măsluite își va spune a doua zi
gândindu-se că ar putea fi fericit
cu ceea ce a primit
în schimbul durerii de cap

Cannes, iunie 1998

Grânar

pentru fratele căzut în Grecia au primit o înștiințare
cu emblema celui de-al treilea Reich
pentru fratele căzut în Moldova au primit
o înștiințare cu emblema României Întregite
pentru fratele căzut în încercuirea pădurii de dincolo de calea
ferată au primit vizita unui detașament întreg de
comisari ai poporului
pentru fratele încă viu aflat undeva în Rusia Sovietică au primit
nenumărate invitații la sediul deja cunoscutului
detașament de comisari ai poporului
pentru fratele viu aflat undeva în Germania de Vest au primit
fiecare câte un loc în vagonul marfar
ce avea să-i ducă în imediata apropiere
a unui alt detașament de comisari ai poporului
acum așteptau invitația pentru cel din urmă
detașament de comisari ai poporului
singurul în măsură să accepte sau nu
trecera lor pe lista donatorilor benevoli de case pământuri
și alte bunuri materiale pe care oricum nu le puteau
lua nici în mormânt și nici altundeva aiurea

toate astea mi le-a povestit un român pârât drept neamț
amintindu-și de anii trăiți în Bărăgan
pentru mine Grânarul [ării se reducea la praful îmbâcsit cu
motorină al șoselei militare
radarul de pe clădirea școlii
dincolo de gardul de sârmă ghimpată se pimba
o arătare îmbrăcată-n negru
mama spunea că-i fiica ori nevasta unui mare general
(al neamului?)
îi da o cană de lapte un codru de pâine și o bucată de salam
din rație
știind că tata o va certa groaznic
După patruzeci de ani, Cannes, iunie 1998

Se aprindea lumina

aşa-ţi spuneau: fără deosebire de sex
religie
naţionalitate
ori alt soi de apartenenţă
şi nu încerca să faci pe victima adăuga zâmbind
unul cu caftan şi giubea

extirparea răului asta vrem îţi spuneau
fără dacă şi parcă
adăuga unul cu caftan şi giubea

se aprindea lumina
patul rabatabil era coborât de la perete
mantaua veche nu reuşea să-ţi acopere genunchii
întâi îngheţau degetele de la picioare
apoi cele ale mâinilor apoi spatele
ceafa gâtul capul şoldurile
tinereţea le va învinge pe toate
îţi spuneai
intuind
că n-ai cum să fi în acelaşi timp naiv şi nevinovat

Ludwigsburg, iulie 1998

Atât de străin

el lăsa a se înțelege că soarta i-a fost potrivnică oglinda
răstignea tocmai un gând lăbărtat efectul
tăcerii umplea amiaza cu turnesol
se asorta de minune grămezii de păr
ce creștea văzând cu ochii eram sigur
celălalt avea să fie mulțumit de efectul educațional
ce amenința privitul în ochi

înaltul tratament la care eram supus se datora desigur
dezlipirii
vedeniilor din ochii spectatorului cel mai
apropiat și suprapunerea lor peste retina protagonistei
ale căror aere de față umpleau de îndată ochii
zăpăciți ai reflectorului
raze lui pofticioase îl vor procopsi pe regizor
cu o suplimentară notă de plată pentru energie
scenograful se va alege în schimb cu nedumeririle regizorului
și așa mai departe verigă după verigă în lanțul fără sfârșit
al festivității
încă necoapte la minte dar plină la trup și cu poalele-n cap
singur omul de serviciu nu se va lăsa îmbrobodit
va-ntinde piciorul oprind astfel fuga celui cu tava
cu răcoritoare
ce va ateriza în mâna
spectatorului fără bilet - iată-l palpându-și nedumerit
orbitele goale
înainte de a sorbi din paharul cu apă
gazoasă unde se bălăcesc ochii-i
ceva mai holbați decât două măslini verzi umplute cu pastă
de ardei roșu
„cum e cocoșu ? “ vei bate câmpii
furat de detaliile imaginii – tabloul aidoma celui visat

copia stângaci o hartă cu personaje
golful un crâmpoi din stâncile roșii crescute din mare
un altul din cele ce o străjuiesc
palatul roșu al filmului plaja roșie
portul hotelul heliportul toate roșii
pescarii unii și aceiași încremeniseră în bărcile lor
de când lumea
indecent de aproape de plaja plină un schior tăia o felie
zdravăna din mare un parașutist se agăța cu ambele mâini
de toarta norului din stânga – rolurile
erau
practic distribuite

frizerul mut avea în sfârșit să reușească
a descrie pe de-a întregul
cu mimica-i uimită
mișcându-și buzele asemenea unui pește scos din apă
tabloul acesta atât de străin
și totuși de tine visat
noapte de noapte
într-un poem
scris de un altul

Cannes, mai 1997

Saxafon

bila transparentă prinde a juca
printre degete pe vârful arătătorului pe dosul
palmei pe braț pe umeri pe ceafă pe
frunte
stă
nemișcată în vârful nasului
clinetul
mărunțișului ajunge de una mică

suficientă pentru a te îmbia la un jamm-session

întinzi mâna simți

cum răceala metalului îți umezește buzele e
numai o părere pare a-ți șopti privirea
celui din afișul desenat stângaci pe parbrizul tremurând

al limuzinei

în care n-ai desigur cum
să te recunoști

Cannes, mai 1998

În S-Bahn⁶-ul de Vaihingen

să-i spui că te-ai amestecat cu ei sperând să-i aduci
înspre ceea ce ai crezut dintotdeauna
cui
și mai ales cine să te audă
că acum vorbesc toți
deodată nimeni
nu aude pe nimeni fiecare
doar pe el însuși (asta
în cel mai bun caz?) și totuși
memoria bat-o norocul amintindu-ți
cum mai ieri modelul tău drag te îndemna
„dacă vrei să-i cunoști amestecă-te
cu ei dar atât de bine încât
să nu te recunoști tu însuși
și abia atunci
(citește?)
...-i
...-ne
...-te
e singura șansă
crede-mă“ - bine
dar el nu mai e
a plecat (de-a
binelea?)

în S-Bahn-ul de Vaihingen cineva întoarce pe toate fețele
un gând de-al meu
și asta
ce mai mă dă gata

Ludwigsburg, mai 1998

⁶ Tren de oraș (germ.)

Pune punct

vreau ca odată cu mine starea
de lehamite să coboare în rândurile schiorilor spunea
salahorilor profesorilor adăuga – profetilor apoi
să urce asudată pe acoperișul de piatră să stea
cu fața în soare să-și dea cu cremă să afle cum e printre noi
cei ce o ajutăm îi dăm curaj
dragoste
 și poftă
 de zbor

las-o baltă îl sfătuiam și așa e inflație de rime
pune punct
și ia-o se la capăt
de data asta însă
oarecum
altfel

Ramsau am Dachstein, martie 1998

Trec rânduri rânduri

unul ducea pe palme o floare
unul o armă
(un steag? un cântec? o țeastă? o mască? o ceapă? un pumn
de sare?
o felie de mămăligă?)
unul fotografia furată tatălui în oglindă

ar fi bine spune cel din urmă să rup un par
pe spinarea zilei trecute în zadar să fac dintr-odată ceva
demn de numele celui ce-l port

ai respecta o conveniență în plus
se prindea în horă al doilea în detrimentul
adevărului împușinat tropăia întâiul

da de unde?
mai bine i-ai oferi o floare gândul acesta l-am visat
într-o noapte demult
l-am uitat și îl păstram așa pierdut pentru totdeauna acum
că tot m-ai ajutat să-l regăsesc n-ai decât să-ți tragi ție una
peste cocoasă găsea de cuviință să adauge la rândul tatăl
înainte de a-și dezlipi fața
de pe argintul prăfuit al orizontului și a se întinde
pe spate
asemenea mirării ce tulburase preț de o clipită
rânduiala de neînțeleasă a mărșăluirii
istivitoare

Cannes, iunie 1998

Aruncatul cu privirea

aruncatul cu privirea în ograda altuia nu este altceva decât
distilarea mai mult sau mai puțin interioară
a unei stări de lucruri mai mult sau mai puțin exterioare
(ochiul străin pe care-l observi știindu-te la rându-ți observat
se va lăsa și de data asta tălmăcit de aroma
ademenitoare a gustului pentru aventură ?) – acesta e pasul
împotmolit în povestea ticălosului vostru de fiu frate soț tată
care s-a încurcat pe vremuri cu o carte frumoasă ca fetele
din serialele braziliene
(și cam atât ?)
arogața ticălosului vostru de fiu frate soț tată
și ce s-o mai aduna
între o porție de durere de cap și una de ciorbă de pește
(oasele corabiei din ochii încă deschiși îți vor deturna
gândul pe jumătate parcurs ?)
dimineața năucă mustăcînd când te zărește cum iei urma
câinelui ce fuge în zigzag
lovindu-te la rându-ți de pereții fragili ai paharului din care
prinde a sorbi cu încetineală
strâmbându-se de parcă ar bea oțet
să trăiască să-nflorească
(asemenea unui măr ?)
(a unui păr ?)
(a unui fir de trandafir ?)
tot ce am e paharul acesta (îți ?) va mărturisi
cu lacrimile unuia ce va fi fost odată tată și frate și soț și bunic
și totuși asta-i cea mai bună lume în a cărei oglindă
mi-a fost dat să-mi pot arunca
privirea

Ludwigsburg, august 1998

ACUM

(Încă, altminteri nu s-ar povesti)

Sunt grozavi

*ăștia nu mă lasă în pace - strigătul
m-a durut toată dimineața (coșmarul
Mariei aveau să-l alunge pescărușii?)*

*sunt grozavi domnule sunt
grozavi
așa
putere și disciplină n-am crezut să văd vreodată
tocmai aici
la porțile
orientului*

era pe punctul de a se trezi
„rămâi“
spuse noaptea cu ultimele-i puteri
„măcar să visezi ceva“
cum tot îi era lehamite să coboare din pat visă alb
-negru un cățeluș cu părul creț slăbănog și plin de purici (îl mângâia?)
„dă-mi lapte“ izbucnea pe neașteptate „lapte vreau nu mângâieli“
„de unde să-ți dau că-i raționlizat nici
mamele n-au voie să dețină lapte“
„așa vă trebuie“
o întrerupse și-i mușcă zdravăn
mâna - că unul
și același cățeluș avea să îi lingă rana
până când clopoțele catedralei aveau să scoată din nou în
ziua transpirată
e de la sine de înțeleș

stradă

Meiringen, ianuarie 1999

Circulați vă rugăm

Lui Ștefan Iordănescu

domnul predicator vorbea frumos
domnul ascultător vorbea frumos
domnul fără un statut bine precizat în economia subapreciată
a seriei vorbea frumos (putea fi
cel ce tocmai se pregătea să sară dintr-o scurtă
de blue-jeans în uniformă dar fără pistol și însemne
militare sau cel ce alungat din uniforma cu centură porthartă
și pistol tremura de frig în lărgimea paltonului
demodat) ce mama
mă-si i-o fi apucat pe toți de vorbeau așa de frumos
în timp ce noi nu găseam altceva mai bun de făcut
decât să împletim părul
deja încălțit al circulației pietonale

Ludwigsburg, decembrie 1997

Tocăniță a la bărgan

de o vreme aveau căutare mai ales porcii
crescuți pe maidanele de la marginea economiei oficiale
înaintea sărbătorilor cârnații și caltaboșii
înmulțiți în subteranele combinatului de industrializare a cărnii
se înghesuiau aproape fără excepție în cămările săracilor
autohtoni sau a celor veniți aici
cu alte treburi ori de-a dreptul spre a-și face
cumpărăturile (nimeni
în europa centrală și de sud-est nu cunoștea un alt loc
geometric unde să se încartiruiască spre a-și lăuda originea
mai mult sau mai puțin previzibilă atâta carne
proaspătă pantofi cu talpă de piele și țigări
americane înflorise un adevărat comerț
paralel - ca-n vremea războiului afirmau ai bătrâni - cine
să-i contrzică?)

se nimerise să câștigăm ceva bani adevărați cu pozele
să intrăm altfel spus (în sfârșit?) în rândul lumii
să cumpărăm (la rându-ne?) un porc (și?)
să asistăm la ritualul ultimei lui prestații
pământești

cerscătorul-măcelar era unul și același cu deportatul
în locul altuia n-aveam de unde știi de aici nedumerirea

(urzica de peste doi metri sălbatic mușcând din podaua
negeluită)

„tu să nu te iei de oameni că-s de încredere
vecina i-a mânat încoace“ cam așa ne-a salutat muierea-i
strigându-i mai mult „bine
că nu i-a mâniat“
„bună ziua“
„bună - ha? ești comunist domnule să știi de ți-l tai
ori nu – ești

securist ori popă doamne iartă-mă“ râsul
 sănătos al celui ce mai toată viața fusese confundat cu un altul
 nu reușea să înșele
 „îi mâniat și el c-o venit unul de dormea în biblioteca școlii
 a întrebat în stânga și dreapta iar după o săptămână ne-am
 trezit cu jandarmii la poartă“
 „dacă mă iei cu minciuni rămâi cu porcu-n drum
 au încercat și alții“ porcul
 se nimerii a avea o inimă foarte bună și grohăi mai bine de
 zece minute - ai fi crezut că vrea să bea
 sângele ce umpluse ochi ligheanul cu smalțul ciobit
 „era trecut de miezul nopții n-am avut voie să luăm cu noi
 decât o bocceluță - să nu strigați
 ne-au spus că se trezesc vecinii și nimeni nu-i de vină că vouă
 nu v-a plăcut să trăiți ca ei – vă-mpușcăm ca pe niște...“
 „ești comunist?“ porcului îi tecu pe neașteptate pofta de sânge
 întinse numai de trei ori picioarele
 spre a și le dezmoști parcă și își dădu duhul
 „dacă-i o greșeală iese la iveală noi
 nu vrem alta decât dreptate
 egalitate
 fraternitate“
 „ești securist ?“ părul
 porcului dispăruse la fel paiele arse câinii
 vecinilor începuseră a da semne de nebunie
 „dimineața s-a instalat în casa noastră
 în mobila și așternuturile noastre
 după o săptămână nu mai rămăsese nici o găină vie în ogradă
 nici un strop de țuică și vin
 i se dusese buhul de darnic ce era“
 „te pomenești că ești popă“ imaginea porcului
 devenea de nesuportat țuica
 băută cu de-a sila începea a-și face efectul
 „greu dar s-a adeverit că fusese o greșeală din casă
 nu l-a mai putut însă nimeni scoate a primit-o
 cu acte în regulă de la stat a dovedit-o la tribunal“
 „te pomenești că-i ții isonul ăluia de-și bate gura de-o lună

de nu mai știi : îi pe-o mână cu ăi de sus ori cu ăi de jos
 că mari îs toți mări-iar cine știu eu“ capul porcului dispărea
 subit picioarele-i prindeau a se înălța spre cer cârligele
 înfîpte între tendoane păreau a fi umplute cu aer la fel lanțul
 gros șipca
 de lemn menită să păstreze nu știu ce distanță
 „noroc că-i un zdrahon de om a ridicat-o pe asta“ „spune
 domnule odată cine ești și cine
 mi te-o trimis plocon“ imaginea porcului devenea
 din ce în ce mai suportabilă
 mai puțină
 „a ridicat-o pe asta“
 „că nu vine nimeni
 tocmai la mine să-și facă treaba cu mâinile nervii și energia
 mea așa aiurea“ porcul aducea din ce în ce mai mult cu
 imaginea cioplită în mintea noastră de orășeni dintr-a doua
 generație
 miazmelor de usturoi piper boia le mai lipsea doar izul de
 afumătură
 „pe lângă cea veche n-a mai trecut
 niciodată“
 „poate domnul fotograf să fi făcut vre-o alegere
 la întâmplare deși n-aș crede doar mi-i dator
 până peste urechi“ cârnații se orânduiau în rotocoale cumiți
 pe masa jeluită
 turma de pisici prindea din nou curaj dar nu reușea a se alege
 cu mare lucru nici câinele
 de pripas nu avea mai multă trecere
 „mai bine așa“
 „eu le-am spus-o domnule
 la toți de-au trecut pe aici – nici o grijă de când cu porcii
 sunt sigur că-i voi vedea la mine-n ogradă și pe ceilalți
 nu scapă unul – eu le-am spus-o de la început și n-a zis unul
 c-ar crede vreo boabă“ o găină zăpăcită de mirosuri apucă
 zdravăn o bucată de șorici după trei pași rămase fără pene
 cu ochii pironiți la fâlcile grăbite ale câinelui
 „la ce să-ți mai faci sânge rău“

„mie-mi ajunge și atât să le-o spun de la obraz de rest are
cine să se ocupe“ șuncile și slănina prindeau
a se îmbrățișa pudrate cu sare
butoiul avea să fie îndată plin ochi
„uneori îl apucă
el însuși nu știe ce“
„zici c-au anunțat iară la ruși ăsta-i
precis pe-o mână cu ăi de-l amenință altminteri n-auzea
nimeni de el câteva bucăți sacrificăm
pentru o tocăniță ca-n bărăgan
cu atâta m-am ales în cinci ani da-i tot mai bine decât nimic“
cârligele
și lanțul începeau să caște plictisite ascultaseră
probabil de zeci și sute de ori povestea
„numai de nu s-ar potrivi iarăși să tragem tot noi greul“
„s-au adunat câțiva
poate iese de-un decret două să ne colorăm existența“
masa era goală apa fierbinte o mătura centimetru
cu centimetru
„că doar n-o so luăm întruna de la început“
„fie ce-o fii deseară îmi fac și eu de lucru pe acolo“ mirosea
a pelin ca în bărăgan (cine a mai scos-o și pe asta?)
câinii și pisicile vecinilor prindeau din nou a se jeli
se alegeau cu un rest de grăsime tăvliță prin praf o înjurătură
un cocean o piatră sau ce se nimerea
un album cu fotografii de la un alt capăt al lumii
da ocolul mesei la fel
ceaunul cu tocăniță
era
15 decembrie 1989 asta
spre a păstra intactă și cum se cuvine
memoria ascuțită a timpului
pe care desigur nu aveam cum altfel
să-l petrecem

Cannes, iunie 1998

Totul se va termina

încă superioară serii ce avea să-și zboare curând creierii ziua
răpea rând pe rând câte un obișnuit de-al străzii
spre a-l cadorsi cu o scurtă de piele și ochelari fumurii
totul
se va termina cum atunci când făcându-i-se
rău de-atâta umblat își propti fruntea de
răceala unui zid
stătu ce stătu iar când scoase batista spre a-și șterge
broboanele de sudoare
constată că-n spatele lui se adunaseră mai
bine de o sută de metri de oameni (pe vremea aceea românii
de rând măsurau numărul de oameni cu metrul așa cum prin
filme cowboii paharele de whisky – într-o
sută de metri puteau încapa patru cinci
sute de suflete în funcție de lățimea trotuarului dispoziția și
imaginația celui ce privea scena)
polițaiul sosit acolo în pas alergător să afle ce (mama
mășii?) au tâmpiții ăia de s-au strâns într-un număr
mai mare de trei răzbătu
cu greu prin mulțimea înfierbântată „să stea
la rând“ îndrăznea unul „ăsta-i aspirant
ă-i unși întră prin spate“ adăuga un altul „e om ca noi toți“
șoptea amenințător pensionarul recunoscut
ca boss-ul mafiei locale a cozilor răsufierea
din ce în ce mai grea a omului ordinii îl demasca
pe alergătorul de ocazie dedat la țuiculici și muzichii
„sunt în exercițiul funcțiunii“ îngâna încăpăținându-se să
păstreze cadența
„pe unii-i plătește statul să-și facă cumpărăturile“ auzea
în spate dar știa că n-are nici o șansă
de a-l descoperi pe îndrăzneț cu puterile-i terminate
nici chef nu părea să mai aibe
așa răzbătu până-n față
„ce se dă aici tov-ule?“

„nimic să trăiți-domn șef!“

„tov-ule
ești nebun sau te faci? cine
ți-a dat aprobare să aduni mai mult de trei persoane
și încă pe frigul ăsta ?“
„mi s-a făcut rău sătrăițidomnșef și m-am rezemat cu
fruntea de zid că nu mai puteam asta-i tot să crape
ă-l de minte!“

„acuma ți-i bine?“
„binemulțam‘de-ntrebare!“
„atunci-de-ce-nu-circuli-tov-ule-de-ce-nu-faci-pași - te-or fi
așteptând și pe matala nevasta ori copii pe-acasă ?“
„m-așteaptă de ce să mint - da‘ cum să plec
tocmaiacumcândsuntprimullacoadă ?“

totul se va termina desigur gândea vatmanul în timp ce marea
viteza în dreptul stației de la Maria pregătindu-se a înfrunta
tovărășește înjurăturile pasagerilor care n-aveau de unde știi
că noua

ordine internațională interzicea
tramvaielor să oprească
în sus numita zonă unde nu peste mult timp
urmas a fi cantonate
spate în spate
forțele de ațâțare și stingere
în același timp
a focului din sufletul meu
al tău
al lui și-al cui
o vrea

Cannes, mai 1998

A mai auzit asta undeva?

e unsprezece cincizeci (și trei?)
înainte de amiază (ora Bucureștiului era să zică
ori a Moscovei? a Budapestei?)
într-o oră a reușit să cumpere și schiurile și bradul lumea
încetase a se mai interesa de astfel de lucruri
pe la Maria trecu numai într-o doară câțiva
rezistau încă împunsăturilor mai mult verbale ale
păstrătorilor ordinii pe păstor
nu-l văzuse nimeni de o oră și tot
mai mulți vroiau să-l vadă și ungurii și românii și sârbii și cehii
bulgarii turcii nemții americanii rușii
încă de dimineață începuseră a-l obliga să se arate
oamenilor și el se arăta ba un cucui ba cu o vânătaie riscurile
mutării cu ajutoare din partea statului deh
oricum el nu le prea are pe astea cu religia mai pe șleau nu le
are de loc da-i interesant că-și aude gândurile
în gura străină
e ora prânzului (a mai auzit asta undeva?) au rămas
numai opt ore până ce se va lua după țef și alți nebuni
durerea de cap e o rană deschisă pe care copiii străzii
își vor face în curând nevoile
de mâncat au mâncat din tocănița rămasă de la pomana
porcului au rămas șapte ore nu știe nici el
ce l-a apucat da' taie cu dușmănie în scândura noduroasă din
care meșterește un suport de brad
încă cinci ore suportul e gata Ecsi
i-a invitat la un vin poate trag pe urmă un tur de orizont prin
Maria mai sunt
patru ore s-a apucat (știe de ce?) să demonteze legăturile de
siguranță nemțești de pe schiurile lui vechi și să le mute pe
cele abia cumpărate Traian junior
cel neastâmpărat jubilează încă nu știe că asta e doar
începutul sărbătorilor de iarnă

încă trei ore și iată bradul e adus în camera de zi caloriferul
electric e scos din priză așa

va rămâne până după sărbători afară
e deja întuneric și (minune?) încă nu s-a tăiat curentul electric
dă un telefon la colegii de muncă și ăia îi confirmă
bănuiala – azi nu se va lua curentul nici pe străzi nici
în case – de afară răzbate corul dezacordat al copiilor din
cartier „se dau ouă
se dau ouă

se dau ouă“ Traian
juniorul urcă desfigurată la față și cere bani să cumpere
ouă pui banane portocale și lămâi „au înebunit sau ce mai e și
asta sunt de toate coada-i de zece minute numai
copii și vre-o trei babe“ încă

două ore
plin de noroi Traian juniorul
poartă în brațe o pungă cu pui jumuliți una cu portocale una
cu lămâi ouăle le-a spart că i-a pus unul piedică banane n-a
apucat da' se dau iar mâine încă o oră și
„uite-așa dansează și cântă vecinul de la etajul doi în boxă
când își atârnă cârnații afumați la uscat : *un cârnat-doi cârnați o
cârnat frumos o cârnat frumos ce frumos te voi mânca tra-la-la ooo te
voi mânca*“ Traian juniorul povestește atât de

pătruns
îți vine să-l mănânci nu alta (că-n Timișoara
s-a găsit întotdeauna de mâncare e un lucru de necontestat
de ce atunci această învârteală

amețitoare în jurul mâncării?)
încă un pic și-ncepe
Traian juniorul se apucă de împodobit bradul de crăciun asta
nu s-a mai pomenit e doar
șaisprezece
decembrie

Cannes, mai 1998

Și uite-așa...

vis a vis de sediul regional al căilor ferate românești un
colonel cu epoleți negrii
sta în mijlocul străzii în fața unei mulțimi uimite
așteptând parcă să zboare întâia piatră
cioburile vitrinei librăriei de lângă bodega Sinaia se
amestecaseră supuse cu resturile operei tovarășului între
tovarăși la fel la Litera vis a vis de județeană cum spune unul
aplecându-se să culeagă un bolovan de pe caldarâm cine știe
prin ce întâmplare rătăcit tocmai atunci
la picioarele câinelui pe care Antoaneta și Claudiu
îl plimbau tocmai acolo
care mârâi atât de convingător încât bolovanul rămase la fel
de bolovan ca și mai înainte
drumul pe la județeană deveni o necesitate
atât de imperioasă încât fu executat în pas aproape alergător
nimeni
nu mai știa cine după cine aleargă grosul
nu apucă decât să vadă cum ultimele cioburi
ale vitrinei erau vărsate în burta containerului flămând
al activiștilor
de la județeană veniți să facă ore suplimentare
uimirea avea să-i cuprindă însă mai dihai în spatele
hotelului Continental
la defilarea autocarului cu scutieri
Studenti veniți cu noi
Studenti veniți cu noi
Studenti veniți cu noi
studentii s-au grăbit care mai de care să vină ori să nu vină ori
ce mama dracului că rândurile nu se îngroșară prea vizibil unii
ceva mai turbați trecuseră cu de-a sila prin ușile baricadate și
ajunseră pe acoperișul unde Ceaușescu trona
cu litere de-o șchioapă

„să-i lăsăm să doarmă că-s viitorul
țării“ ar fi zis unul mai spurcat la gură și gloata se urni înspre

podul Michelangelo un camion turcesc căzu prizonier
„să spui mă tâmpitule unde te-ai duce cum și ce ai văzut pe

aici“

„ok“ răspunse șoferul și accelerează bucuroș nevoie mare
îl zăream cum nu se poate mai bine era {tef cel căruia
i-am purtat jeanșii Zetta primiți cadou de la maică-sa avea
să-mi fie frică de acum înainte pentru el
păstrându-l în minte așa cu ciomagul pe care-l agita
în fruntea fierberii de neoprit

„la regionala CFR într-acolo au luat-o
excursioniștii cu scuturi spuse Dorina
gând la gând pas alergător
la rectoratul institutului agronomic vis a vis de
regionala CFR e delir ce mai
scutierii sunt negrii la față și combinezoane și vin și vin și vin
bolovani nu mai sunt și iată
nu mai e nici Claudiu nici Antoaneta nici câinele un TAB
se repede spre trotuar noroc cu gardul viu prin care dispărem
din calea-i tâmpitul ar fi intrat cu siguranță în noi
de unde-or fi Doamne cine i-o fi adus pe lume și mai ales cine aici și
acum apucăm a ne întreba și o rupem la sănătoasa
și cam atât pentru azi

de parcă n-ar fi fost de ajuns
Traian juniorul a lăsat cheia în ușă n-aude soneria
nici telefonul se scoală vecinii dar degeaba de-abea
după ce ușa va fi cedat umerilor bine izbiți aruncând cât colo
minunea de încuietore se va arăta la față speriat și
tremurând de frig „nu-i nimic
ce-am avut și ce-am pierdut putea să se termine și mai rău“ și
uite așa mai departe cu un scaun proptit cum trebuie s-a
baricadat și ușa

Cannes, iunie 1998

Telefonul prietenului meu prinde a suna

mai sunt cinci ore până să merg la servicii (un maraton
de patruzeci și opt de ore cum am convenit)
o oră pentru cafea și reparatul ușii una
pentru prânz și pregătitul bocceluței
și
cam atât telefonul prietenului meu prinde a suna
i se propune (afirmă cel puțin) o colaborare
aproape fără riscuri
fanfara a alungat ploaia s-a retras fără incidente
nimeni n-a catdicsit să aplaude
au rămas deci vreo trei ore
unul propune să încingem o horă a unirii aici în Piața Operei altul
crede c-ar fi o provocare
inutilă telefonul
cu pricina sună din nou „acum
e momentul spune vocea răgușită mâine
e prea târziu“
hora anemică se sparge „ ce-ar fi
să dăm o raită prin urbe“ zice un altul zis
și făcut pe lângă Modex cu josceaușescu
„asta e șansa vieții tale“ șoptește vocea în receptorul telefonului adus
de la ruși pe Podul
Michelangelo ceaușescupecerepâineanoastrăundee
„sunt băgați aici tipi grei nu glumă
înțelege odată pentru numele cui știu eu“ insistă vocea
în Campus-ul Universitar pe Eroilor (Baltasar se freacă la ochi pe
balconul de la etajul întâi și dispare în spatele ușii)pe lângă Radio
(părinții lui Radu și ai Mihaelei albesc la vederea copiilor
bătrânul în pijama ne trimite bezele nvastă-sa aplaudă)
pe lângă Liceul de Muzică și Arte Plastice și iar pe Podul
Michelangelo (Cornel
plânge în colțul Parcului Trandafirilor)
noisuntempoporuljosdictatorul

„cine m-o fi pus să te aleg tocmai pe tine

domnule că urât mi-a fost să am de aface cu...“
de pe terasa Continentalului se fac fotografii ce ar mai
fi de pierdut gândesc privind-o pe Maria-Dorina pe
Jean Bișnițarul pe Tudorel (Doamne și eu l-am știut
de partea ălorlalți)

jos comunismul acum
chiar că s-a terminat (cum
l-o fi chemând pe recuziterul sau macheorul
de la Național ăla de pictează?)
„am să-ncerc domnule
să văd ce pot face pentru tine păcat
de timpul și nervii irosiți alfel nici că te-aș mai recunoaște
vreodată“ (cine

o fi ăla din față de urlă ca un descreierat?) mai
sunt două ore și trebuie să plec la servicii mașina
pompiștilor militari nu cred să fie un semn bun soldatul
șofer uitătura lui pălmuită grilajul
din fața vizierului spart undeva
arde

„va arde nu peste mult timp iar dumneata
domnule dragă nu vei avea nimic din toată această chestie ce
să-ți fac cum să te ajut pricepi?“

de unde s-or fi adunat atâtea pietre?
atâtea cioburi?
ce-o fi fost atât de inflamabil în încăperea asta din stânga
parter de arde așa cu poftă?
să fie Ceaușescu ăla de zboară înrămat de la etaj?
acum chiar că am întârziat la servicii

Cannes, mai 1998

Puterea se plimbă

nu mai știu cine sunt - ruperea
e numai un alt chip al continuității cum
arăta oare la față ziua de luni
cum ziua de marți
de duminică

ne vom întoarce ne vom întoarce ne vom întoarce

cine?
e străinul din față?
din spate din stânga din dreapta de sus de jos
din a patra a cincea a șasea și-a șaptea dimensiune a zilei?
cine străinul din mine?
străinul eu?

puterea m-a părăsit se plimbă
braț la braț cu fragmentu-mi de suflet care la rându-i
mirate câte o privire fragmentului de săptămână
de unul singur
pe mâna ăstora
de-mi scotocesc prin buzunare

m-a părăsit aruncă
ce nu se îndură a mă lăsa

Cannes, mai 1998

Ziua avea în mână o pușcă

ziua de fier avea în mână o pușcă adevărată
„nu ți-e rușine maică să te arăți lumii cu pantalonii pe vine

na-ai și tu

frați surori ori părinți pe-acasă“
ochii cășcați ai soldatului dau să-i iasă din orbite
„la maică-ta să te gândeși când îți pui uitătura asta de
sărbători veni-ar să te vadă cât de mândru ești“
parc-ar fi urcat (în tramvai) și parcă nu
nehotărârea avea să-l mai coste niscaiva măscări
cana de tinichea umplută de două ori cu țuică de prune
nu putea desigur să-i ajute
nici lui și nici ochiului
vânăt al dimineții
siluite cu țigara în colțul gurii
pe platoul de instrucție

Cannes, mai 1998

Nu de alta

nu de alta dar noaptea
ce n-apucase a-nchide un ochi au târât-o
în stradă plină de sânge
cu fusta și bluza sfâșiate
nu de alta dar pe spatele dimineții mai slabe la fugă
au rupt o duzină de bastoane și un pat de pușcă
nu de alta dar de privirea
uimită a zilei căzute la pământ
și-au șters bocancii mai bine
de o duzină de cunoscuți de-ai lor
de-ai noștrii
de-ai voștrii
nu de alta dar toate astea
s-au petrecut sub ochii lui
la nici zece pași de noi
mult prea aproape de voi pentru a ne mai spune cineva
că ne-am înșelat
nu de alta dar asta e doar începutul
nu de alta dar mâine mulți nu vor avea putere
să-și amintească
și mulți nu vor vrea
și mulți nu-i vor lăsa
și mulți ne vor spune
că am fost beți
dacă nu drogați
dacă nu vânduți (cumpărați?)
nu de alta
dar s-a mai întâmplat
și se poate oricând repeta
chiar
așa

Cannes, mai 1998

Hei tramvai

tramvaiul galben ca un gălbenuș a oprit
în stația unde ai pierdut
ziua de ieri
a deschis tăcut ușile te-a prins
între privirile taxatoarei și te-a înghițit
asemenea unei balene

spaima
întunericului mestecat
între măselele-i cariate
nu te va părăsi
de acum
înainte

Cannes, mai 1998

De-i trec privirile prin mine

ăsta de-i trec privirile prin mine trebuie să fie mahărul (haina
de piele gris îl trădează) căruia i s-a dus vestea
când cu mutatul în vila fugitului (trebuie
s-o povestesc) nevastă-sa și copiii
împachetaseră totul când au sosit soldații
și camoanele militare - i-au ajutat cu câte un sfat la
orânduirea mobilei a televizorului covoarelor hainelor cărților
și a bilelourilor
totul a fost adunat cu grijă și dus (aici
e aici) după
trei luni de cercetări
zadarnice au descoperit unii ce pescuiau cu plasa
în gropile umplute cu apă ale cărămidăriei niscaiva resturi ce
i-au cam speriat deschizându-le gura în fața șefului de post
care intui pe loc originea nobilă a lucrurilor aflate acolo
în hăul de peste patruzeci de metri
mai mult n-a putut nimeni descoperi
tot județul
tot ministerul
toți știau de pățanie
devenise atât de pornit împotriva încălcării legilor încât le
inspira teamă până și colegilor
care (spun gurile rele?) n-ar fi
tocmai străini
de
întâmplare

Cannes, mai 1998

Spune tov-ule

spune tov-ule că te văd om în toată firea
de ce n-ai pământ pe palme – așa
picioarele depărtate mâinile pe gard – spune
tov-ule de ce n-ai pământ sub unghii - nu
te teme nu-ți râvnește nimeni dosul – spune
tov-ule de te ții atât de curat
cum
crezi
că ți-ar sta cu un pumn
de țărână în gură - mama
voastră de închipuiți - ai
nervii tari tov-ule du-te
de-ți încearcă norocul la ai de te așteaptă

Cannes, mai 1998

Geometrie

logica
unui semicareu
încrustat în asfaltul din fața gândului ieșit
câștigător la tombola zvonurilor nu încetează a fi altceva
decât un careu pe jumătate arătat privirii – un
careu ceva mai mare poate
întări certitudinea că nimic
nu se arată pe de-a întregul la față
nimic nu se face nimic nu se desface toate se pre
fac asemenea careului și mai mare atât
de mare încât imaginația
nu ajunge spre a-l cuprinde - chestie
de noroc gândești pipăind gingia laturii știrbe
ce ți se oferă precum o punte de trecere
spre careul (pardon latura pardon semi
careul) următor

tot
înainte tot
înainte tot înainte

(cu mâinile legate la spate
fotografia mamei și numărul
de identitate
între dinți)

Cannes, mai 1998

Dar asta ce mai e

soldatul cu răsufierea neagră te împinge în fața locotenentului
cu răsufierea și uitătura negre
caporalul cu răsufierea verde te împinge în fața locotenentului
major cu răsufierea și uitătura verzi
sergentul cu răsufierea roșie te împinge în fața căpitanului
cu răsufierea și uitătura roșii

dar asta ce mai e ?

sergentul major cu răsufierea lila te împinge
în fața soldatului fără răsufiere dar cu privire oranj
colonelul fără privire dar cu căști de tanchist te conduce
la plutonierul major cu baston alb și privire vișinie
uniforma de campanie descheiată la gât și fără chef de vorbă
îți dă un șut în fund expediindu-te la picioarele uniformei
de paradă pusă pe sporovăială
domnul cu însemne de inginer și uniformă de artilerist
te predă domnului cu însemne de academician
(politic?) cu uniformă de transmisionist
ești transmis
(asemenea unui bibelou?)
încolo
și
încoace

Cannes, mai 1998

Du-te bă...

du-te bă...
zice șeful cu privirea aurită
ești mic și faci pe deasupra valuri
ce naiba
fii rezonabil

(încercând să-și apropie norocul unei splendide zile de

toamnă

cumpărase de toți banii împrumutați de la casa
de ajutor reciproc frunze spre a le tăia la câini – gura lumii
zvonise că ăstora le merge bine - ghinion
ochiul vigilent
al grangurului cu degetele suflăte în aur
n-a avut altceva mai bun de făcut decât să se lipească
de frunzele lui
înainte de a fi apucat să taie
una
singură)

Cannes, mai 1998

Închide ochii

ceasul din urmă al nopții mi s-a zbătut în palmă gândul
în el cuibărit a fugit

în patru labe mi-a ordonat aerul rece
în timp ce-și descheia nasturii bluzei hai
să încingem o horă
poate-ți trece răgușeala – ce mai aștepti
m-a întrebat apoi
lac de sudoare îmbracă
nădragii și pune-ți cătușele – mama
mamei celei ce te-a îndemnat
să-mi strigi numele

închide ochii și fugi mi-a șoptit ceasul dintâi al dimineații
ca și cum toate s-ar fi întâmplat
aieva

Cannes, iunie 1998

Europa e numai o stare...

spune-i că mă doare-n cot de amnezia colectivă găngurea
porumbelul ușurându-se pe ochiul holbat al reporterului
spune-i că noțiunea de circulație e tot un fel de contabilitate
dublă clămpăneau apatice măselele tancului
pregătindu-se să înghită o halcă de trotuar
unde altundeva să trăiesc dacă m-am născut la marginea
străzii mai că te înduioșa (pe tine ?) urma
unei muște scorjite pe geam
spunei că ne vom iubi într-una îi strigau
prin sticla ciuruită cuplul de bătrâni
pe care îi vei cunoaște abia peste șapte ani

(cui să-i spui că te-a ajuns oboseala ?
că nu vrei să vezi și să auzi nimic că-n fond
și la urma urmei nu ai nici timp nici putere
să alegi între confortul minciunii și inconfortul asumării
adevărului integral că pentru tine Europa e numai o stare
ce te cuprinde pe neașteptate spre a-ți întoarce spatele
când ți-e lumea mai dragă
spune-i dacă ții cu tot dinadinsul)

acum e totuna te smulge
visării șoapta mortului ce se chinuia în zadar
să-ți smulgă telefonul din mână

spune-i
ce mai
tura-vura

Cannes, iunie 1998

Comunicat

*Deschid fereastra și o-nchid
Îți mulțumesc din inimă partid...⁷*

la televizor se transmite un comunicat către țară
și la radio se transmite un comunicat către țară

deschid fereastra și o închid

la televizor se transmite același comunicat către țară
și la radio se transmite același comunicat către țară

deschid fereastra

(și tot
așa
din
sfert
în sfert
de
oră)

Cannes, iunie 1998

⁷ Din folclorul orășănesc de pe vremea partidului unic

Un cârlionț alb

un cârlionț alb plâge pe umărul unui pensionar militar (așa
pretinde haina-i decolorată) – du-te
moșule îi șoptește scurta de piele maro
am fost aviator și nu înțeleg – prost instruit hai du-te îi spune
scurta de piele neagră
nu pot să cred – du-te în aia a mătii că prea ești curios îi
strigă scurta de piele fumurie –(de ce scurte ?
dragul meu îl aud pe moș – ai
să vezi la înfățișare: numai uniforme și scurte
fără mutre fără acte de identitate lipsite
de conținut cum stema României cele mai adevărate
pe care am cunoscut-o vreodată – vai
dragule cum poți spune așa ceva?)

fă pași moșule (era
taică-meu ?)
ori iei una peste cocoașă

Cannes, iunie 1998

Zvonuri

un helioplanter înșurubează un murmur deasupra Catedralei
un altul un cântec deasupra Gării de Nord
unul lasă să-i scape un oftat deasupra pieții
Badea Cârțan
altul strânge din dinți în golul de aer de deasupra
Spitalului Județean
la fel cel de deasupra Cimitirului Săracilor

zvonuri spune vatmanul de aici nu se vede nici un soldat
zvonuri spune șoferul de autobuz de aici nu se aude
nici o împușcătură
zvonuri spune șoferul de taxi de aici nu se
vede nici un autoblindat
zvonuri spune autopsierul legist nici urmă de cadavru
zvonuri spun groarii noi știm
ce înseamnă
să sapi
groapa
altuia

Cannes, iunie 1998

Te-ai fi zărit...

ce a simțit încărcătorul
de cadavre în ochii cărora cu puțin ghinion te-ar fi zărit pe
tine pe mine s-ar fi decoperit pe el
însuși alături de șefii lui de subalternii lui de vecinii lui de
cunoștințele lui
alături de prietenii lui părinții lui de copiii lui?
ce a simțit încărcătorul
de cadavre în uniformă deci atunci când autoduba
figorifică fu plină ochi ? – ce
anume a simțit muncitorul de la crematoriu când depășea
capacitatea de producție
știind că flăcările crematoriului puteau fără pic de imaginație
să te prefacă în cenușă tine ori pe el
însuși alături de șefii lui de subalternii lui de vecinii lui de
cunoștințele lui
alături de prietenii lui părinții lui de copiii lui?
ce a simțit ofițerul fără uniformă când a golit sacii de cenușă în
canalul în care cu puțină imaginație te-ar fi zărit pe
tine pe mine pe el
însuși alături de șefii subalternii vecinii cunoștințele
prietenii părinții copiii lui?
și ce să simți acum tu și ce să simt eu și ce să simtă el
și șefii lui și subalternii lui
vecinii cunoștințele prietenii părinții copiii lui
pentru că indiferent ce și cine ar vrea să spună
în ochii ce continuă a ne privi te văd încă
pe tine pe mine pe el însuși
alături de noi
alături de voi
alături de ei

Cannes, iunie 1998

Proces verbal

pe unul l-a atins pofta de viață în balcon
în alt colț de urbe decât pe cel ce grăbea
să se veselească în stradă cu totul altundeva
decât acela ce se găsisese să-l imite în parc

i-au trecut pe o listă
au ajustat-o pe ici colo
i-au alăturat pe cei neclarificați
au lăsat câteva locuri goale pentru cei cărora nu le-au dat
de urmă câteva pentru cei ce încă mai ezită și alte câteva așa
pentru orice eventualitate
i-au adunat pe toți în locul
rămas liber de la antifasciști
le-au ridicat un monument
cu flacăra vie
l-au sfințit
și le-au spus
că suntem
cu ei

Cannes, iunie 1998

Totul este ok

totul este ok își spuse când îl văzu viu și nevătămat
l-ar fi îmbrățișat dar
venise cu o altă problemă
lanțul de bicicletă împrumutat spre a baricada casa scârilor se dovedi a fi inapt
cum toate încercările de a-l opri pe vecinul mort
să iasă în oraș spre a căuta pâine
lumânări și
chibrituri

Cannes, iunie 1998

Poartă în casă

plouă ca-n miez de vară şuvoaie
de șobolani spală obrazul înroșit al mesei
verzi

zarurile
ard
palma
aruncătorului
(de profesie?)

nici o grijă
știe
cum
să le arunce

Cannes, iunie 1998

Sigma

cineva se pregătește să tragă foloase
în urma acestei întâmplări pe care nu știe cum s-o comenteze
altfel decât cu usturoi și vin alb (și era mort
domnule îngropat cu acte în regulă - cine
să-i fi zburătăcit dintr-odată
mințile?)

altcineva
se pregătește să-i țină isonul

cineva se pregătește să facă inventarul
celor ce au voie să se manifeste cu acest prilej
altcineva se pregătește să îl arate cu degetul
pe cel ce ar gândi că totu-i aiurea că n-are nici un rost
să fugim de noi înșine

zis și făcut
nu a mai rămas
decât să tragem
cortina

Cannes, iunie 1998

Declarația de protest

el citește declarația de protest
nu știe de ce dar i se permite

ea citește declarația (aceeași?) nu știe
cum dar i se permite

el vrea s-o semneze
nu știe de ce dar nu i se permite

și ea vrea
e prea târziu i se spune
aparține
celor
vii

Cannes, iunie 1998

Se trăia

soldatul în uniformă trăi
împuşcat de soldatul în civil care
trăi împuşcat de subofiţerul
în uniformă pe care la rândul-i îl împuşcă
subofiţerul în civil pe care (nu-i așa ?) ofiţerul
în uniformă și pentru că ofiţerul în civil trebuia
(neapărat ?) să arunce undeva glonţul se nimeri să
il plaseze acestuia
tocmai între ochi
se trăia domnule pe străzi
prin parcuri prin beciuri prin spitale prin creşe prin cimitire
pe sub pământ prin aer peste tot se trăia domnule
și nimeni nu părea a avea ceva de spus
de parcă
așa ar fi fost (scris?)
să fie

Cannes, iunie 1998

Prea mult

dis-de-dimineață a plecat să cumpere grâu încolțit
tot cimitirul era în stradă morții
ieșiseră organizați pe parcele
în ciuda bătelor și a uniformelor de gărzi
patriotice ce nu mai conteneau cu numărul oaspeților
fel de fel de atașați militari ruși
americani și nemți foiau între catedrală și aeroport

toate acestea sunt prea multe pentru mine
părea a spune ochiul căscat
al polițistului trezit dintr-o dată fără stăpân o undă
de respect citi pare-se în ochii
vânzătoarei
altminteri
cum ar fi putut explica
ajustarea repetată a vocii
dintr-odată
răgușite

Cannes, iunie 1998

Copertă

ocazia de a deveni fotoreporter a ratat-o dându-i filmele
cu morții dezgropați și toate celelalte
lui Ecsi care-n schimbul lor
primi de la un fotoreporter adevărat
o invitație în America – oricum
bucuria cea mare o trăise era
cetățeanul primului oraș liber
din România și asta
de mai bine de trei zile
și-n ziua de Crăciun
nu se cădea a-și îngreua
inima cu fel de fel de socoteli murdare
e drept
o poză de aia i-ar prinde bine acum
însă la ce bun să mai sufere
odată

Cannes, iunie 1998

Rânjetul pârât al dimineții

un politician (de profesie?) spune unui
popor întreg că-i un neam de stupizi – dar
mulți îi fură din gură vorba un altul (tot
de profesie?) aici e
aici – nu-i credeți fraților și
cumnațilorăștia vă vrea doar sângele
și sudoarea să vi le sugă zice
generică sărind zâmbitor nevoie mare din trapa

sufleurului iar ăla

de-mi stă cu sula-n coaste vrea
să dezgroape morții

rânjetul
pârât al dimineții îți spune c-ar fi fost
mai bine să-ți vezi de necazurile tale
decât să privești cu gura căscată
la ăia de înstrăinează pe cont propriu
ce-a mai rămas prin suflete

Cannes, iunie 1998

Cine întreabă

cântăreții n-au cântat
profesorii n-au predicat
învățăceii n-au învățat
scriitorii n-au scris
pictorii n-au pictat
militarii n-au militat
activiștii n-au activat
zeleșii nu și-au dat silința
leneșii n-au lenevit
teroriștii n-au terorizat
ceialți (cum
să le spui?)
negăsind ceva mai acătării de făcut
și-au tras câte un baston în cap
sau pe spate și-au pus cătușele și au urcat
în dubele poliției cine
n-a încăput a prins câte un glonț
ba în picior ba în piept ba în cap
uite-așa
să se mire
cine
întreabă

Cannes, iunie 1998

Curat nebuni

căpitanul care te-a îmbrățișat era nebun
cu acte în regulă colonelul
care i-a încredințat comanda
plutonului de bătut covoare se dovedi a fi fost un
nebun recidivist generalului
care-l numi personal pe colonel
la comanda unității i s-a descoperit
o fișă de observație mai mult
decât convingătoare la biroul central
de supraveghere al nebunilor ministrul
care dăduse ordinele
respectiv știind câți nebuni pe metru patrat are
în subordine înnebuni de-a binelea
căutându-și fișa de nebun pe care
cineva
avusese grijă să o ascundă
cât mai bine
negăsind-o
s-a autodenunțat
un pic
în așteptarea revizuirii dosarelor
de eroi ai întrecerii
socialiste

Cannes, iunie 1998

...să mai priceapă

el a fost în fața tuturor l-au văzut și n-a pățit nimic ea
a ieșit în balcon să ude florile și au îmbrățișat-o pe loc
soldatul cu arma în mână n-a apucat
să îmbrățișeze pe nimeni civilul
s-a apropiat zâmbitor de el și l-a îmbrățișat cu un icnet
scurt (cel puțin un martor s-a demascăt)
el ține de trei zile steagul fără stemă-n picioare și nimeni
nu-l îmbrățișează

el iese de la servicii și se reped cu toții să-l îmbrățișeze
el strigă jos cu dictatorul și soldații mai că se prăpădesc de râs
el și aprinde o țigară și toți se grăbesc să-l îmbrățișeze
scenariul acesta s-a repetat până la saturație
în oglinda strâmbă a întâmplării românești

și totuși ceva nu-i în ordine
aici s-au îmbrățișat
oameni vii ce strigau
de-adevăratelea
precizează mortul
ieșit să aprindă o lumânare la poarta încuiată a catedralei

cine
să mai priceapă

Cannes, iunie 1998

Mușcând pur și simplu

sărutul a existat
l-au urmărit parțial color
în direct străinii și mai ales localnicii
aflați pe acolo cu treburi
și colectivele muncitorilor fruntași în înțrcerea socialistă din
județele abc

care și-au strigat deîndată darul și s-au prins
în hora miresei și cei din municipiile abc
și orașele abc
ale României cu ochii holbați la micul ecran

ceilalți nu aveau de unde știi
ce se întâmplă acolo
fiincă se nimeriseră a fi tocmai atunci
de o parte sau alta a străzii
de o parte sau alta a gardului de la pușcărie
de o parte sau alta a porții de la morgă
în fața sau înlăuntrul cuptorului de la crematoriu
unii în exercițiul funcțiunii iar ceilalți așa în dorul lelii
mușcând pur și simplu unii cu lopata unii cu excavatorul iar
alții de-a dreptul cu dinții

din pământ

Cannes, iunie 1998

Atâta pagubă

nouă ni s-a spus că nimeni nu-i cu noi
nici mama nici tata nici copiii
nici poliția armata
biserica
patria

atâta pagubă a suspinat tranvaiul cu osia frântă
atâta pagubă a lăcrimat semaforul orb
chiar așa: atâta pagubă a comentat pachetul de unt
înainte de a se îneca în marea de margarină
mie mi s-a spus...
da de unde m-a întrerupt fratele dar știam că o face
de dragul contrazicerii
las-o moartă domnule m-a întrerupt un vecin
dar știam că o face de frică
na-ți-o dreaptă că am frânt-o m-a întrerupt mama
dar știam că încearcă să-mi distragă atenția

pleacă ai noștrii vin ai noștrii lăsa să se strecoare printre
gingiile-i iritate controlorul de bilete suspect de complice ăștia
de ne îmbarcă-n același tramvai o fac numai și numai că n-au

ce pune în loc vouă
cum vi s-a spus am întrebat
ce-ți trece prin minte omule că eu n-am treabă
cu poliția gării s-a înghesuit a-mi răspunde nevasta vecinului
beată criță

ei uite că se poate
așa
ni
s-a
spus

Ludwigsburg, iulie 1998

Redactor: Viorel Marineasa
Apărut 1999
TIMIȘOARA – ROMÂNIA
Tiparul executat la Tipografia MARINEASA
Str.Mureș nr.34 – Timișoara, România